

Det var, som om han først nu helt forstod sig selv og hvad der var foregaaet med ham de sidste Dage. Vistnok var han allerede paa Kærsholm bleven sig sin Kristendom bevidst; men det havde dog mere været den opskræmte Samvittigheds Magtsprog, han der havde bøjet sig for, end Hjertets og Forstandens overbevisende Vidnesbyrd. Først i disse Øjeblikke opgik Troen for ham som et Erkendelsens Lys, der gennembrød alle Stemningstaager. Mens han sad der med Haanden under Kinden og saae ud mod den gulrøde Aftenhimmel, fuldbyrdedes i hans Sjæl det store Under, den ny Menneskefødsel, der saa længe havde været forberedt.

Saa var han da en Kongesøn alligevel! Livsens Krone, den sønnelydige Samfølelse med den evige og uforanderlige Gud, var skænket ham som Vugge-gave; og al sand Rigdom, Hjertets Fred og Sindets Tryghed, Glæde ved Livet og Frygtløshed i Døden, hørte til hans Arvelod! —

Da han den næste Morgen igen gik ud paa Kirkegaarden, var Fortidens Skygger manet bort fra hans Vej. Ud fra det Rum i hans Hjerte, som han havde troet uafhjælpeligt øde, tomt og mørkt, straaledede nu Ættens gyldne Skat, Troens Klenodie, samlet af fromme Forfædre, nidkært værnnet fra Slægt til Slægt, øget gennem Selvtugt og Trængsler.

Han tog Plads paa den lille Bænk overfor Mindestenen, hvor Faderens Navn — Johannes Sidenius — stod indridset med store Guldbogstaver. Det var en dejlig, solrig og blikstille Augustmorgen, og han var ganske alene. Der var ikke et Menneske at se eller høre paa hele den store, murindhegnede Begravelsesplads. Overalt i Luften flimrede den flyvende Sommers regnbuefarvede Spind. Hække og Buske var som overdragne med Sølvmor, og hvert